

Hoofdstuk 1

Jacob was buiten het grindpad aan het harken, kluiteren noemde hij het, met de kluitenrijf. Hij harkte het hele erf niet achter elkaar door, maar gedurende de dag iedere keer een flink stuk, het was een enorme oppervlakte.

Samen met zijn vrouw Annechien woonde hij in het kleine appartement aan de achterkant van het grote huis, groot genoeg voor hen tweeën. Met een kamer en een serre over de breedte van de woning, een keuken, een slaapkamer en een doucheruimte.

Hij vond het een gemis dat hun woning was gesitueerd aan de noordkant van het grote huis, daar hadden ze meestal schaduw, anderzijds was dat in de tegenwoordig wat warmere zomers weer een voordeel. De serre was een uitkomst. Annechien en hij konden, zelfs als het erg heet was of juist een beetje fris, toch genieten van koffie of thee drinken met uitzicht op de tuin.

Hun verhuizing naar het nieuwe appartement was een hele verbetering ten opzichte van de woning waarin ze tot dan toe hadden gewoond. Jacob en Annechien zagen het appartement als een vorm van beloning omdat Jacob bijna zijn hele leven in het grote huis had gewerkt voor de oorspronkelijke bewoners. Jacob was voor hen gaan werken na zijn militaire dienstplicht. Voordat hij in militaire dienst ging, had hij naast school als tuinhulpje gewerkt. Hij moest alles doen wat de tuinmannen liever niet deden, zoals bladeren bij elkaar harken, graskantjes knippen, het kippenhok opruimen, en ga zo maar door. Jacob vond de bloementuin het mooist in de lente, als alle bloembollen begonnen te bloeien. In november van ieder jaar gingen ze met vier of vijf mannen aan de slag met

honderden bollen. Zijn kennis over bloemen en bomen groeide met de jaren, zijn hoofd werkte als een tuinencyclopedie. Later kreeg hij zelf de leiding over de grote bloementuin en het park. Tegenwoordig waren de tuin en het park ondergebracht in een zelfstandige tak binnen een stichting. Voor Jacob werd ander werk gezocht, hij en Annechien werden aangesteld als huismeesters.

De gierende banden in het grind deden Jacob omkijken om te zien wie er thuis kwam. Er was maar één iemand, die zo hard reed dat hij eigenlijk geen tijd had om stil te staan en uit te stappen: Pieter, een knappe blonde man van net dertig, met een vlotte babbel en innemende charme. Voordat hij uit zijn Alfa Romeo stapte, drukte hij op het knopje van het dak dat zich geruisloos sloot. Hij bewoonde een appartement aan de linker kant van het landhuis, volgens Jacob het mooist gelegen van alle woningen die bij de verbouwing van het grote huis waren gemaakt. Bij de eerste bezichtiging zagen Jacob en zijn vrouw een chique aangeklede dame in een Jaguar. Ze vertelde dat ze er niet zelf kwam wonen, maar het kocht voor haar zoon Pieter. Bij de aannemer had ze een lijst met wensen ingediend waaraan de woning moest voldoen voordat zij de koopovereenkomst zou tekenen: een ultramoderne keuken met een gewone oven, een stoomoven, een koffiemachine, en wat er nog meer aan gemakken ingebouwd kon worden.

Via een inpandig balkon had hij uitzicht op de bloementuin en aan het eind van de middag kon hij er heerlijk genieten van de lager zakkende zon. Niet dat Pieter heel vaak op zijn balkon zat, hij had het altijd druk,

druk, druk, vergaderingen in het hele land, Hij kwam dagenlang niet thuis, of pas laat in de avond of 's nachts.

Toen hij hier kwam wonen sprak hij met Jacob af dat deze zijn brievenbus iedere dag leeg zou maken en de post op het kastje in zijn hal zou leggen. Jacob kreeg de sleutel zodat hij regelmatig zijn woning op rare dingen of onregelmatigheden kon controleren.

‘Rare dingen?’ vroeg Jacob, ‘waar moet ik dan aan denken?’

‘Nou ja, misschien brandt er nog licht, drupt de kraan, of er staat er een raampje open. Het is altijd goed als er iemand is, zoals jij, die een oogje in het zeil houdt. Vanzelfsprekend betaal ik je een vergoeding.’

Bij het uitstappen had Pieter vluchtig zijn hand naar Jacob opgestoken voordat hij met grote stappen bij de voordeur kwam. Hij zag dat Francien zijn komst had opgemerkt, zij was nogal nieuwsgierig en stapte bij het minste geringste geluid haar balkon op om te kijken wat er stond te gebeuren.

‘Goedemorgen’, riep ze naar beneden in de hoop dat Pieter haar zou begroeten en misschien een nieuwtje te vertellen had. Francien woonde in het appartement boven de hoofdingang, zij zag iedereen die binnen kwam of wegging. Ze was bibliothecaresse geweest, inmiddels alweer enkele jaren met pensioen. Niet dat ze de zestig was gepasseerd, maar de bibliotheek waar ze werkte, fuseerde en verhuisde naar een grotere plaats. Francien was overtollig geworden. Bij het inrichten van haar appartement was er tegen een van de kamerwanden een enorme boekenkast geplaatst.

Toen Jacob en Annechien deze tijdens haar verhuizing zagen staan, vroegen zij zich af of iemand zoveel boeken

zou kunnen hebben dat de kast helemaal vol zou worden. Jacob twijfelde zelfs nog aan het gewicht van die boeken. Zouden de vloeren zoveel kunnen dragen? Gelukkig vertelde de aannemer dat de draagkracht van een pand als dit geen spier zou vertrekken van een kast vol boeken. De oorspronkelijke muren stonden er al een paar honderd jaren en werden ondersteund door dikke houten balken, terwijl er onder het huis een metersdikke zandlaag was, waarvan geen enkele zandkorrel zou verschuiven door een boek meer of minder.

Het voormalige landhuis, opgetrokken in rode en grijze steen, telde drie verdiepingen. Op de begane grond waren opbergboxen en een inpandige parkeergarage.

Huis Het Erf was oorspronkelijk het landhuis van Graaf en Gravin De Bruijn Achthoven, die het na hun overlijden schonken aan een stichting ter behoud van het landgoed met een prachtige bloementuin, een rozenhof en een park met arboretum. Het huis zelf was omringd door eeuwenoude eikenbomen.

Stichting Huis Het Erf liet het landhuis met de enorm grote kamers met hun hoge plafonds renoveren, zodat het een onderkomen voor dames en heren van goede komaf zou worden. De voorkeur ging uit naar mensen van adel, die hun eigen landgoed overlieten aan hun kinderen en in ruil daarvoor door diezelfde kinderen werden ondergebracht in Huis Het Erf. Inmiddels was de voorwaarde dat je van adel moest zijn niet helemaal vervallen, maar er was een commissie aangesteld om te onderzoeken of je als bewoner welkom zou zijn. Je moest beschikken over genoeg inkomen of genoeg bezit hebben voordat je toegelaten werd door de bestuurders van de stichting.

Iedere dag kwamen een aantal dames en heren uit het dorp om het geheel, trappen, liften, gangen enzovoort, schoon te maken. Zij konden ook ingehuurd worden voor de eigen woning. Bovendien konden de bewoners kleine of grote maaltijden bestellen, en het was zelfs mogelijk thuis een diner te laten verzorgen met een butler. Charles was al butler in Huis Het Erf toen het nog bewoond werd door de graaf en de gravin. Net als Jacob en Annechien woonde hij in een klein appartement aan de achterkant.